

Sygn. akt IV CSK 382/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Q. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
Spółki komandytowo-akcyjnej w T.

przeciwko G.

Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 lutego 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 lipca 2016 r. pozwana G. Sp. z o.o. w P. zaskarżyła skargą kasacyjną opartą na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., uzasadniając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania wystąpieniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego „dotyczącego przesłanek rozróżnienia, a zarazem możliwości łączenia w ramach jednego stosunku zobowiązaniowego elementów właściwych dla umowy przewozu i spedycji (...), a w konsekwencji określenia reżimu prawnego odpowiedzialności zobowiązanego w przypadku umowy o mieszanym charakterze” oraz istnieniem „zagadnienia dopuszczalności uzależnienia zapłaty za wykonanie usługi od spełnienia innych wymogów, poza samym dostarczeniem towaru (...)”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w przepisie.

Skarżąca nieskutecznie powołała się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie jej wymagało, oprócz przedstawienia problemu prawnego, który się - zdaniem strony - w sprawie wyłonił i wskazania przepisów stanowiących źródło jego powstania, także przekonania w drodze stosownej argumentacji prawnej, że jest to zagadnienie istotne, a zarazem wywołujące poważne trudności w jego rozstrzygnięciu, a ponadto wyjaśnienia, na czym polega jego uniwersalne znaczenie.

Uzasadnienie wniosku pozwanej nie spełnia tych wymagań. Skarżąca, powołując się na występowanie pierwszego z „zagadnień”, nie sprecyzowała, jaka konkretnie kwestia prawna wymaga rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, ani nie przedstawiła wymaganej argumentacji mogącej przekonać, że w sprawie

pojawił się istotny, abstrakcyjny problem prawny, budzący poważne wątpliwości i wymagający rozwiązania w postępowaniu kasacyjnym, ograniczając się do ogólnych uwag o trudnościach w rozróżnieniu umowy przewozu i spedycji. Kwestie te zresztą są w praktyce oceniane w kontekście ustalonych okoliczności faktycznych, podlegających właściwej kwalifikacji prawnej.

Odnosnie do kwestii dotyczącej dopuszczalności uzależnienia zapłaty za wykonanie usługi od spełnienia dodatkowych obowiązków przez zleceniobiorcę, skarżąca także nie przedstawiła argumentów prawnych na poparcie twierdzenia, że stanowi ona istotne zagadnienie prawne. Niezależnie od tego, jest to, w ujęciu skarżącej, wyłącznie zmodyfikowana postać jednego z powołanych w skardze zarzutów. Powołując się na nią, pozwana zmierzała do poddania kontroli kasacyjnej trafności tego zarzutu, a w konsekwencji także zaskarżonego rozstrzygnięcia, co nie stanowi przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania. Ponadto, należy przypomnieć, że nie jest rolą Sądu Najwyższego weryfikowanie prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej prawomocnych orzeczeń oraz eliminowanie wszystkich ewentualnych uchybień.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.